TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS
2005 m. spalio 6 d.*

Byloje C-243/03

dėl 2003 m. birželio 6 d. pagal EB 226 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo,

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama E. Traversa, padedamo advokato N. Coutrelis, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Prancūzijos Respubliką, atstovaujamą G. de Bergues ir C. Jurgensen-Mercier,

atsakovę,

* Proceso kalba: prancūzų.

palaikomą

Ispanijos Karalystės, atstovaujamos N. Díaz Abad,

įstojusios į bylą šalies,

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Rosas, teisėjai J.-P. Puissochet, S. von Bahr (pranešėjas), J. Malenovský ir U. Lõhmus,

generalinis advokatas M. Poiares Maduro,
kancleris R. Grass,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

susipažinęs su 2005 m. kovo 10 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Šiuo ieškiniu Europos Bendrijų Komisija prašo Teisingumo Teismo pripažinti, kad nustatydama specialią taisyklę, apribojančią pridėtinės vertės mokesčio (toliau – PVM) atskaitą už gamybos priemonių pirkimą dėl to, kad šios priemonės buvo

finansuojamos subsidijomis, Prancūzijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal Bendrijos teisę, o būtent pagal 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas (OL L 145, p. 1), iš dalies pakeistos 1995 m. balandžio 10 d. Tarybos direktyva 95/7/EB (OL L 102, p. 18, toliau – Šeštoji direktyva), 17 ir 19 straipsnius.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

2 1967 m. balandžio 11 d. Pirmosios Tarybos direktyvos 67/227/EEB dėl valstybių narių teisės aktų, reglamentuojančių apyvartos mokesčius, suderinimo (OL 71, 1967, p. 1301), (toliau – Pirmoji direktyva), iš dalies pakeistos Šeštąja direktyva, 2 straipsnio antroji pastraipa numato, kad „kiekvienos operacijos metu iš apskaičiuojamo atsižvelgiant į prekių ar paslaugų kainą tokioms prekėms ar paslaugoms nustatytu tarifu pridėtinės vertės mokesčio gali būti atimama pridėtinės vertės mokesčio dalis, kuri tiesiogiai priskirtina įvairioms sąnaudų sudedamosioms dalims <...>“

3 Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktas numato, kad apmokestinamąją vertę sudaro:

„tiekiamų prekių ir teikiamų paslaugų <...> atveju – viskas, kas sudaro atlygį, kuris yra ar turi būti tiekėjo gautas iš pirkėjo, kliento ar trečiosios šalies už tokias prekes ar paslaugas, įskaitant subsidijas, tiesiogiai susijusias su šių prekių ar paslaugų kaina.“

4 Po iš dalies pakeisto Šeštosios direktyvos 28f straipsnio tos pačios direktyvos 17 straipsnio 2 dalies a punkto redakcija numato, kad „tiek, kiek prekes ir paslaugas apmokestinamasis asmuo naudoja savo apmokestinamiesiems sandoriams, apmokestinamasis asmuo turi turėti teisę iš mokesčio, kurį jis turi sumokėti, atskaityti <...> pridėtinės vertės mokestį, kurį reikia sumokėti ar kuris sumokėtas šalies teritorijoje dėl prekių ar paslaugų, kurias jam pateikė/suteikė ar dar pateiks/suteiks kitas apmokestinamasis asmuo".

5 To paties straipsnio 5 dalis patikslina:

„Jeigu apmokestinamasis asmuo prekes ir paslaugas ketina naudoti sandoriams, kuriems taikomos 2 ir 3 dalys ir kuriems tenkantis pridėtinės vertės mokestis gali būti atskaitomas, ir sandoriams, kuriems tenkantis pridėtinės vertės mokestis negali būti atskaitomas, gali būti atskaitoma tik tokia proporcinga pridėtinės vertės mokesčio dalis, kuri priskirtina pirmiesiems sandoriams.

Ši dalis turi būti nustatoma visiems apmokestinamojo asmens vykdomiems sandoriams laikantis 19 straipsnio nuostatų.

<...>"

6 Šeštosios direktyvos 19 straipsnio, pavadinto „Atskaitos proporcijos apskaičiavimas", 1 dalyje nustatoma:

„Atskaitos proporcija, nurodyta 17 straipsnio 5 dalies 1 punkte, turi būti apskaičiuojama trupmena, kurios:

— skaitiklis yra visa metinės apyvartos suma be pridėtinės vertės mokesčio iš sandorių, kuriems tenkantis pridėtinės vertės mokestis atskaitomas pagal 17 straipsnio 2 ir 3 dalis,

— vardiklis yra visa skaitiklyje nurodyta metinės apyvartos suma be pridėtinės vertės mokesčio ir metinės apyvartos iš sandorių, kuriems tenkantis pridėtinės vertės mokestis negali būti atskaitomas, suma. Valstybės narės gali į vardiklį taip pat įtraukti subsidijų sumas, išskyrus nurodytas 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punkte.

<...>“ (Pataisytas vertimas)

Nacionalinės teisės aktai

7 *Code général des impôts* (Bendrasis mokesčių kodeksas, toliau – CGI) 271 straipsnis nustato:

„I. 1. Pridėtinės vertės mokestis, tenkantis tam tikrai apmokestinamojo sandorio kainos daliai, atskaitomas iš šiam sandoriui taikomo pridėtinės vertės mokesčio.

<...>

II. 1. Jei prekės ar paslaugos naudojamos apmokestinamiesiems sandoriams vykdyti ir jei šie sandoriai suteikia teisę į atskaitą, mokestis, kurį mokestį privalantys mokėti asmenys gali atskaityti, yra (*inter alia*):

a) nurodytas pardavėjų išduotose pirkimo sąskaitose faktūrose, jei pardavėjams pagal įstatymus buvo leista jį nurodyti šiose sąskaitose faktūrose;

<...>"

8 1994 m. birželio 3 d. Dekreto Nr. 94-452 (1994 m. birželio 5 d. JORF, p. 8143) 2 straipsniu pakeisto CGI II priedo 212 straipsnio redakcija numato:

„1. Mokestį privalantys mokėti asmenys, kurie vykdydami veiklą, patenkančią į pridėtinės vertės mokesčio taikymo sritį, sudaro ne tik sandorius, kuriems tenkantis pridėtinės vertės mokestis gali būti atskaitomas, turi teisę atskaityti dalį pridėtinės vertės mokesčio, tenkančio prekėms, esančiomis šiai veiklai vykdyti naudojamomis investicijomis.

Ši dalis lygi atskaitomo mokesčio daliai, gautai, jei reikia, pritaikius 207a straipsnio nuostatas, padauginus iš santykio, kurio:

a) skaitiklis yra visa metinės apyvartos suma be pridėtinės vertės mokesčio iš sandorių, kuriems tenkantis pridėtinės vertės mokestis gali būti atskaitomas, įskaitant su šių sandorių kaina tiesiogiai susijusias subsidijas;

b) vardiklis yra visa skaitiklyje nurodyta metinės apyvartos suma be pridėtinės vertės mokesčio ir metinės apyvartos iš sandorių, kuriems tenkantis pridėtinės vertės mokestis negali būti atskaitomas, suma bei subsidijos, įskaitant ir tas, kurios tiesiogiai nesusijusios su šių sandorių kaina.

<...>"

9 1994 m. rugsėjo 8 d. Mokesčių teisės aktų leidybos tarnybos instrukcijos (1994 m. rugsėjo 22 d. *Bulletin officiel des impôts* (Oficialus mokesčių leidinys), specialus Nr. 3 CA-94, toliau – 1994 m. rugsėjo 8 d. instrukcija) 2 knygoje dėl teisės į atskaitą taisyklių nurodoma:

„150. Gamybos priemonių subsidijų samprata.

Tai neapmokestinamosios subsidijos, kurios jų pervedimo metu skiriamos tam tikroms investicinėms prekėms finansuoti.

<...>

151. Gamybos priemonių subsidijoms taikytinos taisyklės.

Subsidijomis finansuojamoms investicijoms tenkantis mokestis gali būti atskaitomas įprastomis sąlygomis, jei privalantis mokėti mokestį asmuo į sandorių

kainą įskaičiuoja šia subsidija visiškai ar iš dalies finansuotų prekių nusidėvėjimo sumas.

Jei paaiškėja, kad nebuvo laikytasi šių prekių nusidėvėjimo sumos atsispindėjimo jų kainoje sąlygos, toms pačioms prekėms tenkantis PVM negalėtų būti atskaitytas gamybos priemonių subsidijos finansuotos sumos dalies atžvilgiu.

Pavyzdys:

1 186 000 F (kartu su mokesčiais) kainuojanti investicinė prekė, kurios PVM lygus 186 000 F, iš dalies (20 %) finansuojama 237 200 F dydžio gamybos priemonių subsidija.

Mokestį privalantis mokėti asmuo į apmokestinamųjų sandorių kainą neįtraukė prekės nusidėvėjimo dalies, atitinkančios gamybos priemonių subsidija finansuotai daliai. Todėl bus galima atskaityti tik 186 000 F x 80 % = 148 800 F prekei tenkančio mokesčio (186 000 F).

Jei reikia, įprastomis sąlygomis mokestį privalantis mokėti asmuo mokesčiui taiko taip apskaičiuotą įmonės atskaitos procentinę dalį.

Ikiteisminė procedūra

10 Gavusi skundą, 2001 m. balandžio 23 d. Komisija Prancūzijos vyriausybei nusiuntė oficialų pranešimą, kuriame ji kaltino Prancūziją tuo, kad taikydama PVM atskaitos proporciją visiems apmokestinamiesiems asmenims, įskaitant tuos, kurie vykdo tik suteikiančius teisę į atskaitą apmokestinamuosius sandorius (toliau – visiškai apmokestinamieji asmenys), bei gamybos priemonių subsidijų sistema ribodama teisę į atskaitą Šeštojoje direktyvoje nenumatytomis sąlygomis, ji pažeidžia Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 2 ir 5 dalis ir 19 straipsnį.

11 Kadangi per nustatytą terminą Komisija negavo atsakymo į šį oficialų pranešimą, 2001 m. gruodžio 20 d. ji priėmė pagrįstą nuomonę, nurodydama šiai valstybei narei per du mėnesius nuo pagrįstos nuomonės gavimo imtis būtinų priemonių, kad į ją būtų tinkamai atsižvelgta.

12 Atsakydama į Komisijos oficialų pranešimą, 2002 m. sausio 7 d. laišku Prancūzijos vyriausybė, *inter alia*, patikslino, kad atskaitos proporcija taikoma tik apmokestinamiesiems asmenims, vykdantiems apmokestinamuosius ir atleistus nuo PVM sandorius (toliau – „mišrūs" apmokestinamieji asmenys), o ne visiškai apmokestinamiesiems asmenims.

13 2002 m. birželio 26 d. Komisija priėmė papildomą pagrįstą nuomonę, kurioje atsisakė pirmojo kaltinimo dėl atskaitos proporcijos taikymo visiškai apmokestinamiesiems asmenims, tačiau pakartojo antrąjį kaltinimą dėl teisės į subsidijomis finansuotoms prekėms tenkančio PVM atskaitą ribojimo.

14 Kadangi Prancūzijos vyriausybės atsakymas į šią papildomą pagrįstą nuomonę Komisijos nepatenkino, ji nusprendė pareikšti šį ieškinį.

Dėl ieškinio

Šalių argumentai

15 Komisija kaltina Prancūzijos vyriausybę, kad pastaroji 1994 m. rugsėjo 8 d. instrukcijos 150 ir 151 straipsniuose nustatė Šeštojoje direktyvoje nenumatytą teisės į PVM atskaitą apribojimą, kuris taip pat nepateisinamas remiantis Pirmosios direktyvos 2 straipsniu.

16 Šiuo atžvilgiu Komisija pažymi, kad dėl „mišrių" apmokestinamųjų asmenų pagal Šeštąją direktyvą PVM atskaita apsiriboja tik sandoriais, kuriems tenkantis pridėtinės vertės mokestis gali būti atskaitomas, t. y. arba įmonei taikant bendrą proporciją, kaip numatyta šios direktyvos 19 straipsnio 1 dalyje, arba, jei reikia ir jei to pageidauja valstybė narė, *inter alia,* siekdama išvengti piktnaudžiavimo pagal vieną iš šios direktyvos 17 straipsnio 5 dalies trečiojoje pastraipoje nurodytų būdų (atskiros proporcingos dalys skirtingoms įmonės veiklos rūšims arba tiesioginis prekės priskyrimas tam tikrai veiklai). Kai valstybė narė taiko atskaitos proporciją, jokia Šeštosios direktyvos nuostata neleidžia prieš ją taikant sumažinti PVM bazės, kuriai ši proporcija taikoma, remiantis šiai prekei įgyti panaudotų pinigų šaltiniu arba apmokestinamojo asmens įvykdytų apmokestinamųjų sandorių kainos apskaičiavimo būdu.

17 Dėl visiškai apmokestinamųjų asmenų jokia Šeštosios direktyvos nuostata neleidžia gamybos priemonėms tenkančio PVM atskaitai taikyti apribojimo, susijusio su šią prekę leidusių įgyti pinigų šaltiniu arba su įvykdytų sandorių kainos apskaičiavimo būdu.

18 Dėl apmokestinamojo asmens gautų subsidijų, išskyrus Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktą ir 19 straipsnį, ši direktyva niekur kitur nenumato, kad subsidijos turi būti įtrauktos į apmokestinamojo asmens mokėtino PVM mokėjimą. Tačiau pagal nusistovėjusią teismų praktiką teisės į atskaitą apribojimai leidžiami tik tais atvejais, kai tai aiškiai numatyta Šeštojoje direktyvoje (žr. 1988 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją*, 50/87, Rink. p. 4797, 16 ir 17 punktus; 1995 m. liepos 6 d. Sprendimo *BP Soupergaz*, C-62/93, Rink. p. I-1883).

19 Dėl Pirmosios direktyvos 2 straipsnio antrosios pastraipos Komisija tvirtina, kad ši nuostata tik atkartoja Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 2 dalies turinį.

20 Prancūzijos vyriausybė mano, kad nuostatos dėl gamybos priemonių subsidijų ir, *inter alia*, sąlyga dėl prekės nusidėvėjimo yra tik Pirmosios direktyvos 2 straipsnio antrojoje pastraipoje numatytų bendrųjų teisės į atskaitą sąlygų, kurias Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 2 dalies nuostatos susistemino, įgyvendinimas.

21 Iš abiejų šių straipsnių nuostatų iš tikrųjų išplaukia, kad teisė į atskaitą priklauso, jei prekė naudojama veiklai, kuriai tenkantis pridėtinės vertės mokestis gali būti atskaitomas, ir jei į apmokestinamų PVM pirkimo sandorių kainą įtraukiamos šios prekės sąnaudos, neatsižvelgiant į tai, ar ji buvo finansuota iš gamybos priemonių subsidijos, ar iš bet kokio kito apmokestinamojo asmens šaltinio.

22 Iš tikrųjų, Prancūzijos vyriausybės nuomone, iš Teisingumo Teismo praktikos išplaukia, kad gali būti atskaitoma tik PVM suma, tiesiogiai tenkanti atskiroms sąnaudų sudedamosioms dalims, sudarančioms apmokestinamojo sandorio kainą, ir kad tam, jog šį mokestį būtų galima atskaityti, apmokestinamojo asmens patirtos išlaidos turi būti tiesiogiai ir neišvengiamai susijusios su PVM apmokestinamu ar panašiu sandoriu (žr., *inter alia,* 1982 m. gegužės 5 d. Sprendimo *Schul,* 15/81, Rink. p. 1409, 10 punktą ir 2001 m. rugsėjo 27 d. Sprendimo *Cibo Participations,* C-16/00, Rink. p. I-6663, 31–33 punktus).

23 Prancūzijos vyriausybė taip pat patikslina, kad Šeštosios direktyvos 19 straipsnio 1 dalyje numatyta galimybė gamybos priemonių subsidijas įrašyti atskaitos proporcijos vardiklyje apribotų naudojimąsi teise į atskaitą visų apmokestinamojo asmens patirtų išlaidų atžvilgiu, nors šios subsidijos visuomet yra pavienio pobūdžio.

24 Be to, naudojimasis tokia galimybe, kuri suteikta tik „mišriems" apmokestinamiesiems asmenims, galėtų sukelti didelius konkurencijos tarp pastarųjų ir visiškai apmokestinamųjų asmenų iškraipymus.

25 Prancūzijos vyriausybė priduria, kad sąlyga dėl šių apmokestinamojo asmens patirtų išlaidų atsispindėjimo PVM apmokestintų sandorių kainoje leidžia subsidijas gaunatiems neapmokestinamiesiems asmenims savavališkai jiems palankiu būdu išvengti šio mokesčio atskaitymo tvarkos. Šiuo atžvilgiu Prancūzijos vyriausybė, *inter alia,* pažymi, kad tiek, kiek ši tvarka yra susijusi su gamybos priemonių subsidijomis finansuojamomis investicinėmis prekėmis, ji gali būti taikytina taip, kad atskaitomas pirkimo PVM būtų didesnis už gautą pardavimo PVM.

26 Ispanijos vyriausybė tvirtina, kad tiesioginis teisės į subsidijomis finansuojamų investicinių prekių įsigijimo PVM atskaitą apribojimas yra konkretus taikymas

principų, kurie pabrėžia subsidijų, neįskaitomų į apmokestinamąją vertę pagal Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktą, įtraukimą į atskaitos proporcijos vardiklį pagal šios direktyvos 19 straipsnio 1 dalį. Todėl toks apribojimas atitinka Bendrijos teisę ir gali būti pateisinamas pagal Šeštosios direktyvos taisykles.

27 Ispanijos vyriausybė taip pat teigia, kad valstybės narės gali taikyti Šeštosios direktyvos 19 staipsnio 1 dalį neatsižvelgdamos į šios direktyvos 17 straipsnio 5 dalį, ir todėl gali šią nuostatą taikyti ne tik „mišriems", bet ir visiems apmokestinamiesiems asmenims.

Teisingumo Teismo vertinimas

28 Primintina, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką 17 ir tolesniuose straipsniuose įtvirtinta teisė į PVM atskaitą yra sudedamoji PVM mechanizmo dalis ir iš esmės negali būti ribojama. Ja naudojamasi iškart visų pirkimo sandoriams tenkančių mokesčių atžvilgiu. Bet koks teisės į atskaitą apribojimas paveikia mokesčių naštą ir turi būti vienodai taikomas visose valstybėse narėse. Todėl nukrypti leidžiančios nuostatos leidžiamos tik tais atvejais, kai tai aiškiai numatyta Šeštojoje direktyvoje (žr., *inter alia,* minėto sprendimo *Komisija prieš Prancūziją,* 15 ir 17 punktus; minėto sprendimo *BP Soupergaz,* 18 punktą ir 2002 m. sausio 8 d. Sprendimo *Metropol ir Stadler,* C-409/99, Rink. p. I-81, 42 punktą).

29 Šiuo atžvilgiu Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 1 dalis numato, kad teisė į atskaitą atsiranda tuomet, kai atskaitytinas mokestis tampa atskaičiuotinas, o šio straipsnio

2 dalis suteikia apmokestinamajam asmeniui teisę tiek, kiek prekes ir paslaugas jis naudoja savo apmokestinamiesiems sandoriams, iš mokesčio, kurį jis turi sumokėti, atskaityti mokėtiną ar sumokėtą PVM už kito apmokestinamojo asmens jam patiektas prekes ir suteiktas paslaugas.

30 Dėl „mišrių" apmokestinamųjų asmenų iš Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 5 dalies pirmosios ir antrosios pastraipų matyti, kad teisė į atskaitą apskaičiuojama pagal proporciją, nustatomą pagal tos pačios direktyvos 19 straipsnį. Vis dėlto 17 straipsnio 5 dalies trečioji pastraipa valstybėms narėms leidžia numatyti vieną iš kitų teisės į atskaitą apskaičiavimo būdų, kurie išvardyti šioje pastraipoje, t. y., *inter alia*, atskiros proporcingos dalies nustatymas kiekvienai verslo rūšiai arba atskaita prekę ar veikslą panaudojus tam tikrai veiklai.

31 Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktas numato, kad subsidijos, tiesiogiai susijusios su prekių ar paslaugų kaina, taip pat yra apmokestinamos. Dėl tiesiogiai su kaina nesusijusių subsidijų, įskaitant ir nagrinėjamas šioje byloje, tos pačios direktyvos 19 straipsnio 1 dalis numato, kad valstybės narės gali jas įtraukti į proporcijos, taikytinos, jei apmokestinamasis asmuo vienu metu vykdo sandorius, kuriems tenkantis pridėtinės vertės mokestis gali būti atskaitomas, ir neapmokestinamuosius sandorius, trupmenos vardiklį.

32 Kaip Komisija visiškai teisingai priminė, išskyrus šias dvi nuostatas, Šeštojoje direktyvoje nėra niekur numatyta, kad apskaičiuojant PVM įtraukiamos subsidijos.

33 Vadinasi, reikia konstatuoti, kad nagrinėjamos nacionalinės nuostatos, numatančios, jog tuo atveju, kai tam tikras prekės įsigijimas buvo finansuotas subsidijos, pasinaudoti teise į PVM atskaitą galima tik su sąlyga, jog šios prekės nusidėvėjimas

atsispindi apmokestinamojo asmens įvykdytų sandorių kainoje, yra sąlyga, kuri nėra numatyta Šeštojoje direktyvoje, ir todėl yra pagal šią direktyvą neleistinas teisės į atskaitą apribojimas.

34 Šiuo atžvilgiu, viena vertus, atmestini Prancūzijos vyriausybės argumentai dėl Pirmosios direktyvos 2 straipsnio antrosios pastraipos. Iš tikrųjų pastaroji nuostata, kuri tik nustato teisės į atskaitą, kurios tvarka reglamentuojama jai skirtose Šeštosios direktyvos nuostatose, principą, negali pagrįsti šiomis nuostatomis nenumatyto teisės į atskaitą apribojimo (žr. minėto sprendimo *Komisija prieš Prancūziją* 23 punktą).

35 Antra vertus, pažymėtina, kad, kaip teisingai pastebėjo generalinis advokatas išvados 23 punkte, valstybės narės privalo taikyti Šeštąją direktyvą, net jei ir laiko ją tobulintina. Iš tikrųjų iš 2001 m. lapkričio 8 d. Sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus*, C-338/98, Rink. p. I-8265, 55 ir 56 punktų išplaukia, jog net jei tam tikrų valstybių narių siūlomas aiškinimas leistų geriau užtikrinti tam tikrų Šeštosios direktyvos siekiamų tikslų, koks, pavyzdžiui, yra mokesčio neutralumas, laikymąsi, valstybės narės negali nukrypti nuo aiškiai Šeštosios direktyvos numatytų nuostatų.

36 Dėl Ispanijos Karalystės argumento, susijusio su Šeštosios direktyvos 19 straipsniu, pakanka konstatuoti, kad ši nuostata taikoma tik „mišriems" apmokestinamiesiems asmenims ir tik joje numatytais atvejais (žr. tos pačios dienos sprendimo *Komisija prieš Ispaniją*, C-204/03, Rink. p. I-8389, 24 ir 25 punktus).

37 Todėl konstatuotina, kad nustatydama specialią taisyklę, apribojančią PVM atskaitą už gamybos priemonių pirkimą dėl to, kad šios priemonės buvo finansuojamos subsidijomis, Prancūzijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal Bendrijos teisę, o būtent pagal Šeštosios direktyvos 17 ir 19 straipsnius.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

38 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas ir Prancūzijos Respublika pralaimėjo bylą, pastaroji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1. **Nustatydama specialią taisyklę, apribojančią pridėtinės vertės mokesčio atskaitą už gamybos priemonių pirkimą dėl to, kad šios priemonės buvo finansuojamos subsidijomis, Prancūzijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal Bendrijos teisę, o būtent pagal 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas, iš dalies pakeistos 1995 m. balandžio 10 d. Tarybos direktyva 95/7/EB, 17 ir 19 straipsnius.**

2. **Priteisti iš Prancūzijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.**

3. **Ispanijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.